

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 395. Usque Ad Annum 428

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117794

Præfatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66042](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66042)

PRÆFATIO.

Quod Superi bene ver-
tant! in lucem editur
Historiæ Ecclesiasti-
cæ Pars V. Fleurio
Auctore, de quo mul-
tiplicia hominum judicia leguntur,
& diversissima. Aliqui Fleurium
vituperant, etsi Historiam ipsius de-
libasse potius dicendi sint, quam at-
tente totam legisse, quorum clas-

) (2 fi

PRÆFATIO.

si Anonymum II. & Patrem Balduinum adscribere non dubito. Alii Scriptorem hunc reprehendunt, & reum pronunciant, quem non legerunt. Ex istorum numero est ille, qui Observationes Anonymi I. Opuscula Anonymi II. & P. Balduini collecta, atque Eminentissimo Cardinali Carolo Rezzonico Episcopo Patavino (quem hodie Summum Pontificem Clementem XIII. Ecclesia Catholica veneratur) inscripta, anno 1746. Bruxellis edidit.

*Quæ Fleurio
objiciuntur.*

Is enim non tantum aliorum de Fleurio refert judicium, sed etiam suum addit, putatque, Fleurium saltem videri Auctoritatem Ecclesiæ a Jesu Christo fundatæ aggredi, & Novatoribus favere, utque altius vulnus infligeret, styli amoenitatem & Eloquentiæ vim adhibuisse. Anonymus I. in Præfatione ad Partem II. suarum Observationum, ubi Apologiam Fleurii Nanceji in Lotha-

PRÆFATIO.

tharingia typis vulgatam enucleat, objicit imo, Fleurium in illa non bene defendi, quod nihil Responsi detur ad accusationem; ipsum mala fide scripsisse, ejusque Opiniones cum Erroribus Hæreticorum arctam habere affinitatem.

2do. Fleurium, dum multa ex Actis Conciliorum, & Libris SS. Patrum excerpit, aliquos Textus in materia gravi non integros, aut male translatos, reddidisse.

3tio. Fleurium post Sæculum VI. exclamare: *Præterit melius Ecclesie tempus!* & oppugnare posteriorum Sæculorum Disciplinam, quam ob promissa JEsu Christi suæ Ecclesie data revereri debuisset.

4to. Fleurium dicere, Disciplinæ ruinam a falsis Decretalibus esse profectam, nullo adducto sui asserti argumento, Sed ipsum falli, atque De-

PRÆFATIO.

cretales ea tantum stabilire, quæ jam in usu erant. Et qualiscunque Origo sit Disciplinæ, eam tamen magna reverentia dignam, quod ea Disciplina ab Ecclesia recepta esset.

5to. Eundem in Pœnitentia tempore, atque Indulgentiarum, & Censurarum multitudinem redarguere.

6to. Si ipsum audiamus de Jejunio decernentem; Consuetudinem hodiernam maturius prandendi, & cœnandi, peccatum fore.

7timo. Denique propriæ Ecclesiæ vulnera nimia sinceritate fateri, nocuum esse.

Dominus Stevart Mechliniæ ad S. Rumoldum Canonicus, & Librorum Cenfor, dum bis Anonymi II. & P. Balduini libellos approbat, inter alia, quæ referre operæ pretium non est, dicit, quod *Claudius Fleury Gallicanæ Ecclesiæ Presbyter; qui varias*

PRÆFATIO.

varias Summorum Pontificum, Conciliorumque generalium Epistolas, nec non multa SS. Patrum aliorumque vetustiorum ac celebriorum Auctorum Scripta, in rebus, quæ concernunt Sedis Apostolicæ prærogativas fide pessima truncavit, mutilavit, vellicavit, corrupit, pervertit, & in sensus a mente dictorum Scriptorum penitus alienos malitiose contorsit.

Anonymus II. in sua Præfatione præter alia plurima, quæ congerit, quærit, cur Fleurius ex tot Scriptoribus, qualis erat Matthæus Paris, blasphemias & maledicta in Sacram Sedem excerpserit, & an hac ratione Fideles in Officio erga Summos Pontifices contineri possent. Hæc præcipua sunt, quæ Fleurii Adversarii in suis Proloquiis ingeminant.

Sed frustra. Tantum enim abest, *Objecta diluuntur.*
ut Fleurius vel Auctoritatem Sum-

PRÆFATIO.

morum Pontificum lædat, vel Novatoribus faveat, ut Interpres Protestantans in Translatione Præfationis Fleurianæ, primæ Parti Operis hujus præpositæ, Fleurii verba & sensum sæpius adulterare & corrumpere coactus fuerit; quippe in illo Prologo Fleurius diserte asserit, omnem illorum hominum Ecclesiam, de qua demonstrari posset, quo tempore a Communione Ecclesiæ Romanæ recesserit, esse hæreticam. Styli autem neglectus in Historia Fleuriana tantus est, ut Lectorem non nunquam magis offendat, quam delectet. Non equidem dixerim inamœnam aut rusticam esse Dictionem; verumtamen eadem verba & sententiæ in una pagina sæpissime recurringunt, atque omnis ornatus cura absuit.

Anonymus I. dicit quidem, Fleurium in illa Apologia Nancejana non satis defendi, cum ad objectionem
Malæ

PRÆFATIO.

Malæ Fidei, & consensus cum Hæreticis nihil respondeatur. Porro Adversarii Fleurii malam fidem ipsius nullibi probant, & æqui rerum æstimatores ad hanc cavillationem rident. Ad ea, quæ P. Balduinus de ipsius mala fide & propinquitate cum Hæreticis affert, suo semper tempore & loco sigillatim respondeo. Præterea ipsius Anonymi I. testimonio ab hac insimulatione optime liberatur, dum dicit in sua Præfatione prima: *Nescio, cur aliqui Fleurium malæ fidei accusent, & in Præfatione ad Partem II. ego ipsum malæ fidei non accuso.* Deinde forte ideo solum Fleurius quibusdam ad Hæresin accedere videtur, quod ab opinionibus superstitioni propinquis fit remotissimus.

Rurfus incusatus Fleurius excerpando aliqua omisisse & male transtulisse. Omnia quæ Anonymus I.

8813

X 5

addu-

PRÆFATIO.

adduxit, & ego in Notis perstrinxi, nullius sunt momenti. Si autem non omnia, quæ ad Auctoritatem Romanorum Pontificum stabiliendam facerent, in quibusdam Excerptis posuit, ista omissio, ut ex Annotationibus meis patet, centum aliis Textibus Auctoritatem Papæ confirmantibus in ipsius Historia abunde suppletur.

An Decretales trium primorum Sæculorum, Principia inde desumpta, & deductæ conclusiones Ecclesiæ profuerint vel nocuerint, meum non est pronunciare. Legi possunt Parænesis prima ad Lectorem in Regali Sacerdotio, & Prolegomena R. D. Eusebii Amort ad Elementa Jur. Can. p. 5.

Principia Fleurii circa Pœnitentiam, Conciliorum Decretis consentanea sunt, & ad Sanctitatem Christianam ducunt. Contra Indulgentias

PRÆFATIO.

tias nihil affert, sed contra abusus; deinde Christianum solide pium magis de remissione culpæ quam pœnæ oportet esse sollicitum. De Censuris majore reverentia decuisset scribere Fleurium; at connivendum a liquid Gallorum Genio. Scimus quoque Spiritum Sanctum semper tam Capiti quam toti Ecclesiæ assistere; nemo tamen illos, qui adversus abusus in Ecclesiam irrepentes calamum strinxerunt, in Jesum Christum & Spiritum Sanctum blasphemos dixerit.

Coeterum Fleurius, ubicunque de jejunio loquitur, nunquam quid peccatum, quid non peccatum sit, affirmat, nam ab ista judicandi aut decernendi libertate, quæ Theologis Moralibus familiaris est, abhorret, sed quid melius sit, & quis aliquando in Ecclesia jejunandi modus fuerit, ostendit.

Nemo

PRÆFATIO.

Nemo etiam negaverit, Historiæ Ecclesiasticæ Scriptoris esse, postquam Religionis Catholicæ veritatem, atque Capitis in Ecclesia visibilis necessitatem & Auctoritatem Jure Divino stabilitam contra Protestantes aliunde irrefragabiliter demonstravit, etiam vulnera & abusus reprehendere; quippe Veritas, si adsint adjuncta convenientia, nunquam nocet, sed prodest.

Dominus Stevart accusationes atroces, quas contra Fleurium affert, non probat. Nempe vir ille zelosissimus Fleurii Historiam legentibus noxiam, non satis omnibus argumentis pensatis, bona fide crediderit. Historiæ autem Ecclesiasticæ partes omnes, non Fleurii modo, sed cujuscunque alterius etiam sincere & cordate scribentis, ab omni generis hominibus legi neutiquam expedire, non diffiteor.

Tandem

PRÆFATIO.

Tandem, quod Fleurius etiam ex Scriptis illorum, qui Ecclesiam, vel SS. Pontifices calumniati sunt, Excerpta adduxerit, id officium Scriptoris sinceri exigebat. Ceterum fideliter indicat Auctorem, locum, adjuncta, & quid sentiendum, Lectori plenam libertatem relinquit. Si Fleurius illorum solummodo Scriptorum fragmenta nobis daret, qui SS. Pontificibus irascebantur, esset quod quererentur ipsius Adversarii, cum vero omnium SS. Pontificum laudes, encomia, & facta eximia tam fuse & prolixè enarret, ut solum ea, quæ de SS. Leone Magno, & Gregorio Magno, scripsit, si ex ipsius Opere extraherentur, in justæ molis Volumen excrescerent, non video, cur tam furiose ei succenseant. Ut vero omnes in Officio erga Sacram Sedem contineantur, pusilli, rudes, sceminae, & imperita multitudo hanc Historiam non legant; at
viris

PRÆFATIO.

viris judicio pollentibus, quibus se scripsisse Fleurius in sua Præfatione dicit, exinde nullum periculum nascetur.

Hujus Partis materia.

Lege itaque sine periculo, Lector Benevole! hanc Historiæ Partem, in qua cognoscere dabitur, quantum sub finem Sæc. IV. & initium V. Institutum Monasticum florere cœperit, & quam mirabiliter Deus Ecclesiam suam, etiam post Imperii Divisionem, inter Schismata, Barbarorum, qui omnes erant Hæretici, irruptiones, atque Pelagianorum, & Semipelagianorum errores salvam & erroris immunitatem conservaverit.

Vale!

CON.